

طلاق صوری از نظر فقه مذاهب و حقوق ایران

حسین معروفی^۱، فراست مرادی^۲

^۱ دانشجوی مرکز علوم اسلامی امام شافعی سنندج، کردستان، ایران

^۲ دانش آموخته رشته حقوق، دانشگاه پیام نور، سنندج، کردستان، ایران

چکیده

طلاق صوری طلاق‌هایی هستند که در ظاهر، شمایی به طلاق‌های معمولی را دارند، اما در باطن، زن و شوهر مقاصد را در ذهن می‌پروراند جزء آنچه شارع و قانون‌گذار برای جدایی مد نظر دارد. در واقع هیچ راهی برای شناسایی مقاصد اصلی زوجین یا زوج و زوجه برای طلاق وجود ندارد و یکی از مهم‌ترین دلایل این امر نقصان قوانین فعلی طلاق به‌ویژه طلاق‌های توافقی است. این نوع طلاق جدید بوده و از سال ۱۳۵۳ وارد حقوق ایران شده است و از سال‌های اخیر مبنایی شده برای اخذ و صدور طلاق‌های صوری که برخی افراد جامعه عالمانه و عامدانه مبادرت به اخذ چنین طلاقی برای رسیدن به اهداف نامشروع خود می‌کنند. همه فقها اتفاق نظر دارند که در طلاق صوری طلاق واقع شده و پایانی است بر عقد نکاح ما-بین زن و شوهر که با این اوصاف و با عنایت به صراحت آیات قرآن، احادیث صحیح و همچنین قواعد فقهی در این زمینه، می‌توان ادامه زندگی آنان را نامشروع و حرام دانست و ارتباط جنسی آن‌ها را زنا قلمداد نمود. مقاله حاضر با روش کتابخانه‌ای به بررسی دیدگاه فقه‌ها و حقوق ایران پرداخته و به بیان مباحث فقهی با موضوع طلاق صوری می‌پردازد. فقه‌ها در اینکه طلاق صوری طلاق واقع می‌شود اجماع دارند و تحصیل هر نوع مال و یا امتیازی که در نتیجه این موضوع بدست آید تحصیل مال نامشروع و آن را حرام دانسته‌اند و در حقوق ایران نیز جرم‌انگاری شده است.

واژه‌های کلیدی: طلاق صوری، طلاق توافقی، خلع، مبارات، حرام، فقه‌ها، مذاهب اربعه، فقه‌ها امامیه، حقوق ایران

مطالعات تاریخ و تمدن ایران و اسلام

دوره ۵، شماره ۲، تابستان ۱۳۹۹، صفحات ۷۳-۶۶